

PRAVDOMLUVNÍ SEDMILHÁŘI Sofie Králová, Tomáš Kristl

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

Jen o čtyři kilometry dál, v sídle politického hnutí Občanské Unie, připravovala Lucie podklady pro odpolední zasedání vedení strany. Studentka vysoké školy, která si občasnou administrativní práci pro politickou stranu přivydělávala na studium, byla ponořena do vlastních myšlenek a kancelářskému cvrkotu nevěnovala větší pozornost.

„Slečno Kovalská, můžete jít na chvíli ke mně do kanceláře?“ vyrušil ji z myšlenek náhle mužský hlas.

„Jistě, pane Hanáku.“

„Zavřete dveře, prosím, a posaďte se.“

Lucie se zatvářila nechápavě. Pomalu zavřela polstrované dveře luxusně zařízené kanceláře a trochu nesměle se posadila na židli před masivním dřevěným stolem.

„Co tak Hanák zrovna po mně může chtít? Divím se, že vůbec ví, jak se jmenuju. Pracuju tady jen občas a pro něj tak maximálně nosím poštu,“ běželo jí rychle hlavou. S respektem a špetkou zvědavosti pozorovala muže sedícího naproti ní, oblečeného v dokonale padnoucím obleku a s vizáží věčného rošťáka.

„Kolik let mu tak může být? Čtyřicet mu možná ještě nebude.“

„Slečno Kovalská, mám na vás jednu prosbu,“ vyrušil ji z jejího přemýšlení Hanák.

„Co by to mělo být, pane místopředsedo?“

„Nechtěla byste pracovat přímo pro mě? Jako moje administrativní asistentka?“

„Úplně tomu nerozumím, pane Hanáku.“

„No, poměry ve straně se naším volebním úspěchem mění. Přibývá nám hromada práce, a Ingrid, která pro mě administrativu dělala, bude od příštího měsíce dělat nové věci, takže místo přímo v mé administrativě je volné.“

Lucii se skoro podlomila kolena. Nechtěla ani věřit tomu, co jí právě Hanák nabízí. Ona, že má dělat asistentku panu poslancovi?

„Nejsem si jistá, jestli bych to zvládla, pane Hanáku. Ještě studuji, a pak, nikdy jsem takovou práci nedělala.“

„Nebojte se, na zasedání vlády vás posílat nebudu,“ rozesmál se Hanák a pokračoval: „V podstatě budete vykonávat stejnou práci jako doposud, jen přímo pro mě. A samozřejmě na to nebudete sama. Přidáme vám deset tisíc k vašemu stávajícímu platu, a kvůli škole vám umožníme pracovat odpoledne nebo večer. Tak berete to, nebo potřebujete nějaký den na rozmyšlenou?“

„Mám to vzít, nebo ne?“ V Lucii se praly protichůdné pocity. „Zvládnou to se školou? Ale je to výzva a vážně skvělá příležitost. A taky bych už konečně nemusela pokaždé před výplatou počítat drobné.“

PRAVDOMLUVNÍ SEDMILHÁŘI Sofie Králová, Tomáš Kristl

Text je chráněn autorským zákonem. Šíření je možné pouze v nezměněné podobě.

„Beru,“ odpověděla Lucie a nespěšně se pousmála.

„OK, skvělé, takže vše ostatní už pro nás vyřídí personální a od příštího měsíce se budu těšit. Máte ještě nějaké dotazy, Lucie?“

„Vlastně mě zajímá, proč jste si vybral zrovna mě?“

Hanák se pousmál a tvářil se důležitě a tajemně zároveň. „Víte, politika je dost velký svinstvo. A my kolem sebe potřebujeme lidi zevnitř a politicky nezkažený. Jestli mi rozumíte, Lucie.“

„Rozumím.“

„Skvělé, takže jsme domluveni.“ Odmlčel se, vstal, obešel stůl a napřáhl směrem k Lucii ruku.

„Budu se těšit, Lucie,“ potřásl jí rukou a doprovodil ji až ke dveřím.

„Domluveni. Na shledanou, pane Hanáku. A děkuju.“

Jen co Lucie odešla, posadil se Hanák ke svému stolu a chvatně vytočil telefon Rudolfa Drábka.

„Zdar, Rudo. Tak na prdelku už zapomeň. Na tý už pracuju já.“

„Kecáš, Karle. To mě teda sereš. To je fakt kus. Ty vole, ale tu přezdívkou jsme jí dali fakt výstižnou. Taková prdelka, to se jen tak nevidí, co.“